

[K. B. Andersen.]

ligheder for at løse. Rådet får hermed samme funktion, som det i praksis ville have fået efter det oprindelige lovforslag, og så er det at foretrække, at der virkelig er klar overensstemmelse mellem lovtekst og praktiske muligheder.

Hvad sekretariatet angår, slås det nu fast, at det må høre under udenrigsministeriet. Det måtte det selvfølgelig i sidste instans under alle omstændigheder gøre. Netop når man ønsker at fastholde, at det, det her drejer sig om, er en del, og en vigtig del, af dansk udenrigspolitik, må det samtidig lige helt klart, at det administrative organ for det daglige arbejde må sortere under udenrigsministeriet. Men der har i udvalget været enighed om, at der må gives dette sekretariat en ganske særlig uafhængig stilling i forhold til den, om jeg så må sige, mere rutinemæssige administration i ministeriet. Dette søges opnået gennem de forhold, der er tænkt på ved bemærkningerne i betænkningen om, at kontoret må have „en selvstændig status“, og at der må træffes aftale med dets leder om forbliven i stillingen „i en længere årrække“, således at stillingen ikke går ind i den almindelige udenrigsministerielle turnus mellem ude- og hjemmeposter.

Den højtærede udenrigsminister har givet udvalget tilsagn om, at stillingen som leder af sekretariatet vil blive slået op, så den kan søges af folk udefra, hvilket selvfølgelig ikke skal afskære interesserede blandt ministeriets embedsmænd fra at søge. Den højtærede minister har også givet tilsagn om, at administrationen vil blive opbygget delvis med kontraktansatte medarbejdere. Det er meget vigtigt, at der på denne måde åbnes mulighed for at tiltrække folk udefra med særlig interesse og særlige kvalifikationer til netop dette arbejde. Forhåbentlig bliver der givet sådanne økonomiske vilkår, at denne smukke tanke ikke blot bliver teori. Der er af den højtærede udenrigsminister over for udvalget fremsat en skitse til en opdeling af arbejdet i den kommende administration, en skitse, som fremgår af betænkningen, og som jeg for mit vedkommende skal tiltræde som udgangspunkt for arbejdet. Jeg tror ikke, den holder i det lange løb, men jeg er helt enig i, at ad-

ministrationen bør bygges op gradvis, efterhånden som der er opgaver til den.

Må jeg sige i denne sammenhæng: administration er jo ikke noget populært begreb, i hvert fald ikke offentlig administration. Privat administration er på ganske anden måde noget fredhelligt, mærkeligt nok. Jeg skal ikke gå ind i en almindelig diskussion i denne sammenhæng. Det, jeg ønsker at pege på, er alene dette, at administration, hvad samarbejde med udviklingslandene angår, i meget høj grad er en del af selve dette samarbejde. Det vil være meget dårlig økonomi at forberede projekterne for slet. Det vil være dyrt at spare på de stillinger, der skal betyde koordination på hele dette brogede felt. Det vil være at spare på skillingen og lade daleren rulle, hvis man ikke sørger for den bedst mulige modtagelse af de stipendiater, der med betydelige omkostninger bringes her til landet, eller for den bedst mulige forberedelse af de mindst lige så dyre eksperter, der sendes ud herfra. Jeg ønsker ikke en opsvulmende administration på dette felt; jeg har blot ønsket at understrege, at det, der her betegnes som administration, er en uhyre vigtig del af selve arbejdet ude i marken. Der bør ikke oprettes én stilling eller én kontrakt mere end nødvendigt, men vi bør heller ikke havne i den modsatte grøft, fordi det er lykkedes Finn Søborg at få en del af befolkningen og pressen til at tro, at administrationens folk bruger en ikke ringe del af deres tid til at „sænke slagskibe“.

Hvad arbejdsopgaverne angår — de er jo regnet op i § 1 — vil det ses, at samarbejdet med FN er skubbet i forgrunden i lovteksten, og det er ingen tilfældighed. Det er den bestemte opfattelse i mit parti, og jeg tror, jeg tør sige hos langt de fleste i denne sal, at det danske samarbejde med udviklingslandene også i fremtiden, sådan som det hidtil har været tilfældet, hovedsagelig må ske i form af samarbejde via FN og dets særorganisationer, det såkaldte multilaterale samarbejde. At der også må blive tale om en udvidelse af land-til-land-samarbejdet, det bilaterale samarbejde, er givet, men det må være rigtigt at lægge hovedvægten på samarbejdet via FN. Det er også den form for samarbejde, der fore-